

одне робоче місце. Отже, для створення стандартної зони, яка охоплює 10 тис. робочих місць необхідно приблизно 50 млн. дол.

Однак процес функціонування окремих ВЕЗ, короткостроковість періоду їх створення (1-2 роки), швидкий вихід на повну потужність і окупність капіталовкладень в цілому свідчать про позитивні результати діяльності ВЕЗ і про можливість їх органічного поєднання з загальнодержавної економічної політикою.

Література:

1. Михайловська О.В. Спеціальні економічні утворення в системі міжнародних інтеграційних процесів: Монографія. – К.: Кондор, 2005. – 198 с.

2. Пахолко П.В. Вільні економічні зони і території пріоритетного розвитку як фактор економічного зростання регіонів // Економіка та держава. – 2014. – № 7. – С. 32-34.

3. Новицький В. Регулятивні стратегії відкритих економічних систем і глобальна конкуренція за ресурси // Економіка України. – 2016. – № 7. – С. 4-15.

ПІДПРИЄМНИЦТВО У ГЛОБАЛЬНОМУ ЕКОНОМІЧНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

*Пушкар Т.А, к.е.н., доцент
Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова*

Сучасний етап розвитку світового господарства передбачає трансформацію розуміння сутності підприємництва як суспільно-економічного розвитку. Сучасна концепція підприємництва, базуючись на класичному підході, який визначає підприємництво як діяльність, що спрямовується на отримання прибутку на власний ризик і розсуд, передбачаю появу нових орієнтирів, цілей та завдання підприємницької діяльності. Виходячи із зазначеного, актуальним питанням сучасних досліджень підприємництва виступає формування новітньої парадигми підприємницької діяльності у глобальному світі.

Питанням становлення глобальної економіки, змін умов функціонування в умовах розвитку інтеграційних процесів, поглиблення глобалізації, підвищення ролі транснаціональних компаній, також визначення місця національної економіки у глобальному економічному просторі призначені наукові доробки провідних українських вчених В. Базилевича, Я. Жаліла, А. Кредісова, В. Сідоренка, Н. Стукало та інших [1-5]. Але ряд питань розвитку підприємництва в умовах розвитку глобалізаційних процесів лишаються невизначеними.

Мета даної роботи визначення особливостей становлення підприємництва у глобальному економічному просторі.

По-перше, важливо визначити найбільш впливові чинники економічної глобалізації, які відбиваються на підприємницькій діяльності у сучасних умовах господарювання. Інтеграція національних економік до економічних об'єднань активно сприяє уніфікації умов здійснення підприємницької діяльності, що, з одного боку, підвищує взаємодію підприємців та спрощує умови входження на ринки, а з іншого – створює більш жорсткі уніфіковані умови діяльності та підвищують конкуренцію на ринках продукції та послуг. Другим важливим чинником глобалізації є розвиток процесів транснаціоналізації.

Саме транснаціональні компанії, які виступають головними прямими інвесторами у світовій економіці, створюють новий вид взаємодії підприємців – внутрішньофірмовий, у межах якого відбувається найбільш вагомими умови щодо інновацій та обміну досягненнями науково-технічного прогресу. Саме транснаціональні корпорації обумовлюють стратегічні орієнтири розвитку більшості міжнародних ринків, значною мірою впливаючи на формування зовнішньоекономічних макроекономічних та конкурентних політик держав не тільки на зовнішніх, але і на внутрішніх ринках.

Особливістю сучасного підприємництва у глобальному світовому господарстві є залучення сучасного підприємця до вирішення довгострокових стратегічних завдань, які постають перед людством в цілому. Необхідність вирішення глобальних проблем людства формує новітні ціннісні орієнтири сучасного підприємця, для якого важливим аспектом його діяльності, окрім отримання прибутку, постають загальнолюдські пріоритети, забезпечення екологічності його діяльності, упровадження енергозберігаючих технологій, створення соціально відповідального бізнесу, визначення інтересів свого споживача як головного пріоритету.

По-друге, необхідно чітко розмежувати поняття «підприємництва у глобальному економічному просторі» і поняття «глобального підприємництва». Глобальне підприємництво передбачає розвиток підприємницької діяльності, яка спрямована на вирішення довгострокових стратегічних завдань суспільства, базується на загальнолюдських орієнтирах і визначається не скільки можливістю отримання прибутку, скільки отримання сталих довгострокових ефектів, які забезпечують існування та розвиток світового господарства. Підприємництво у глобальному світовому господарстві передбачає підприємницьку діяльність, яка підпадає під вплив і враховує основні чинники глобалізації.

Отже, сучасне підприємництво набуває значних змін під впливом глобалізаційних процесів.

Зміни відбуваються не лише на міжнародних ринках, але і визначають умови розвитку підприємства у межах національних економік.

Процеси глобалізації створюють нові аксіологічні орієнтири для сучасного підприємства, підвищуючи його відповідальність не лише перед конкретним споживачем товарів і послуг, але і перед суспільством в цілому.

Література:

1. Базилевич В. Розвиток внутрішнього ринку в умовах глобалізації: тенденції та суперечності / В. Базилевич // Банківська справа. – 2004. – №2. – С. 7-13.
2. Жаліло Я. Економічні засади державного суверенітету в глобалізованому світі / Я. Жаліло, Д. Покришка // Стратегічні пріоритети. – 2011. – № 2. – С. 106-112.
3. Кредісов А. Стратегічний менеджмент на початку ХХІ ст.: зміна парадигми / А. Кредісов, Б. Літовченко // Економіка України. – 2011. – № 2. – С. 28-37.
4. Сіденко В. Модифікація світової економіки під впливом новітніх факторів глобальної трансформаційної кризи / В. Сіденко // Економіка України. – 2012. – № 5. – С. 18-31.
5. Стукало Н.В. Глобалізація та розвиток фінансової системи України: монографія / Н.В.Стукало. – Д. : Видавництво «Інновація», – 2006. – 248 с.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Шевченко І.Ю., к.е.н., доцент

Доломан К.А., студент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

У сучасних умовах посилення глобалізаційних і інтеграційних процесів відбувається ускладнення як міжнародного, так і національного конкурентного середовища суб'єктів господарювання. В таких умовах підприємства потребують повсякчасного впровадження кардинальних заходів щодо посилення конкурентоспроможності товарів, послуг і робіт, що видається можливим лише через активне здійснення ними інноваційної діяльності.

Згідно даних спеціального проекту BRUIT [1], у рамках якого було розраховано значення сукупного інноваційного індексу (Summary Innovation Index) провідних країн світу, Україна зі значенням показника 0,23 входить до групи «країни, що йдуть навздогін», для яких є характерним недостатньо високий рівень інноваційної активності суб'єктів господарювання. Натомість світовими лідерами за рівнем інноваційної активності суб'єктів господарювання, згідно даних цього проекту, є такі країни як Швеція, Фінляндія, Швейцарія, Японія, США, Данія, Німеччина та Люксембург. Країнами-послідовниками, що претендують на зайняття лідерських позицій за рівнем інноваційної активності підприємств у майбутньому, є Великобританія, Ізраїль, Франція, Нідерланди, Бельгія та Австрія. До групи країн, що є «помірними інноваторами» належать Норвегія, Словенія, Естонія, Чеська республіка, Італія, Португалія, Іспанія та Литва.

Розглянемо досвід основних із цих країн у стимулюванні інноваційної діяльності суб'єктів господарювання (табл. 1).

Результати проведеного дослідження вказують на те, що основними напрямками стимулювання інноваційної діяльності, які були використані провідними країнами світу, є податкове, кредитне та фінансове (в тому числі